

De roeping en verkiezing vastmaken

UIT DE SCHRIFT

„Daarom, broeders, benaastigt u te meer om uw roeping en verkiezing vast te maken; want dat doende zult gij nimmermeer struikelen.“
2 Petrus 1:10.

Heel de Schrift leert ons, dat er geen tegenstelling bestaat tusschen Gods werkzaamheid bij de verlossing van den zondaar en de zelfwerkzaamheid van den geloovige in den strijd tegen de zonde. God werkt de gansche verlossing van het begin tot het einde, maar Hij schakelt den mensch van het begin tot het einde in. Juist omdat het God is, die het willen en het werken in ons werkt naar Zijn welbehagen, moeten wij onze zaligheid werken met vreeze en beven (Fil. 2:12 en 13). Juist omdat we als leem zijn in de handen van den HEERE, zullen we ons bekeeren van onze boosheden (Jeremia 18).

Juist omdat God aan het einde der dagen een schifting zal houden en rechtvaardigen zal scheiden van de onrechtvaardigen, daarom zullen we toezien, dat we mogen behooren tot hen, die ingaan in de eeuwige feestvreugde (Matth. 22:14). In andere woorden houdt Petrus ons dit zelfde voor in onzen tekst.

In de voorafgaande verzen heeft Petrus z'n lezers aangespoord om godzalig te leven. Door Gods genadige roeping en verkiezing zijn ze ontvloeden aan het verderf dat in de wereld is door de begeerlijkheid (vs 4).

Ze zijn door het Evangelie geroepen en tot het geloof gekomen.

Dat is een prachtig begin, maar ze moeten ook in het geloof volharden.

En dat kan alleen, wanneer ze leven naar uitwijzen van het heilig Evangelie.

Ze moeten naarstig toezien, dat ze bij het geloof deugd voegen en bij de deugd kennis en bij de kennis matigheid en bij de matigheid lijdzaamheid en bij de lijdzaamheid godzaligheid en bij de godzaligheid broederlijke liefde en bij de broederlijke liefde jegens allen (vs 5-7).

Indien deze dingen bij hen zijn, zullen ze hen niet leeg en onvruchtbaar laten in de kennis onzes Heeren Jezus Christus. In den weg van een godzalig leven zullen ze steeds meer den Heere Jezus Christus kennen. Ze zullen toenemen in de genade en kennis van den Heere Jezus. Steeds nauwer aan den Heere verbonden worden, steeds vaster staan in het geloof. Zij die het verst gevorderd zijn in een onberispelijken levenswandel zullen niet roemen in zichzelf, maar hun zaligheid steeds meer buiten zichzelf in den Heere Jezus zoeken en in Hem roemen.

Maar er is ook een andere mogelijkheid. Er kunnen in de gemeente broeders en zusters zijn, bij wie bovengenoemde dingen niet zijn. Ze leven niet degelijk, kennen den Heere niet in al hun wegen, zijn niet matig, lijdzaam en godzalig, hebben de broeders niet lief noch hun naaste als zichzelf.

Wie dit alles — door eigen schuld — mist, die is blind en kortzichtig.

Die ziet niet het verleden en denkt niet aan de zonden waaruit hij verlost werd.

En die ziet niet uit naar de eeuwige zaligheid, die hem beloofd is.

Die leeft maar bij den dag, maakt geen ernst met de zaligheid.

En vergeet opzettelijk de reiniging van z'n oude zonden.

Gedenkt niet het groote voorrecht dat hem gegeven is. En valt zoo in de oude zonden terug. En het laatste van hem is erger dan het eerste.

Met die voorbeelden voor oogen moeten de geloovigen zich des te meer benaastigen hun roeping en verkiezing vast te maken.

Ze zijn gewaarschuwd. Dubbel schuldig zijn ze, als ze weer in zonde terugvallen.

Petrus waarschuwt de gemeentelieden als broeders. Hij stelt zich niet als een paus boven hen.

Slaat niet als een drijver met de zweep op z'n ondergeschikten.

Hij spreekt als mede-ouderling tot ouderlingen (1 Petrus 5:1), en als broeder tot de broeders.

Liefde tot de broeders drijft hem bij z'n vermaning. Ze moeten zich benaastigen. Zich met kracht ergens op toelagen.

Alles op alles zetten. Namelijk om hun roeping en verkiezing vast te maken.

Wat roeping is verstaan we wel. Petrus wil zeggen: ze zijn geroepen uit de duisternis der zonde tot het licht van Gods genade.

Ze zijn geroepen door het Evangelie. Door Woord en Geest getrokken uit de macht van den duivel en de wereld en overgezet in het koninkrijk der hemelen.

Daarmee hebben ze een roeping, een taak, een opdracht van God ontvangen.

Ze zijn niet geroepen tot een gemakkelijk, lui leventje.

Maar tot heiligmaking, tot een godzaligen wandel, tot voortdurenden strijd tegen den duivel, tot voortgaande bekeering, tot een wandel als kinderen des lichts.

Maar wat hebben we hier te verstaan onder verkiezing?

Als we van verkiezing hooren of lezen denken we onmiddellijk aan eeuwigheid en onveranderlijkheid en onwrikbaarheid. En velen denken en spreken zoo over verkiezing, dat het niet veel verschilt van een noodlot.

We moeten leeren verstaan, dat de Schrift op velerlei wijze van verkiezing spreekt. Hier in dezen tekst wordt gesproken van verkiezing in den tijd.

Zakelijk vallen roeping en verkiezing samen.

God verkiest door te roepen.

De eerste lezers van dezen brief waren op een bepaalden tijd door het evangelie geroepen. In dienzelfden tijd had hun verkiezing plaats.

God verwaardigde hen toen, dat zij het evangelie mochten hooren en gelooven.

God koos hen in Zijn verkiezende liefde daartoe uit.

Dat we roeping en verkiezing zoo aan elkaar hebben te verbinden blijkt ook uit den tekst. Er staat letterlijk vertaald: de roeping en verkiezing van u. Er staat maar één lidwoord: de voor de twee woorden: roeping en verkiezing.

Prof. Greijdanus schrijft in zijn verklaring als volgt: „Doordat vóór verkiezing het lidwoord niet herhaald wordt, maar dit woord met roeping onder hetzelfde lidwoord staat, worden deze twee als ten nauwste samenhangend aangeduid. Zij vormen een eenheid, wijzen op dezelfde zaak, hoewel elk van die van eenen anderen kant in het licht stellend.“

God riep en verloor de lezers van den brief in den tijd.

En nu moeten ze zich benaastigen deze roeping en verkiezing vast te maken. Ze moeten die roeping-enverkiezing-in-den-tijd niet laten varen, niet loslaten, niet onvruchtbaar maken door er geen gehoor aan te geven.

„Richting” en „beweging” (I)

Reeds in ons vorig nummer gingen onze gedachten den kant uit van een thema, dat onlangs in Kampen door een spreker in openbare vergadering aan de orde gesteld is onder het motto: „Richting en Beweging”.

In „Perspectief” konden onze lezers kennis nemen van het verslag van bedoelde rede.

„Richting en Beweging”, het thema is niet nieuw. Via huidige postillen-lectuur en sommige geschriften van haar favorieten, levert het af en toe preekmotieven aan sprekers en preekers, ook wel van eclectisch slag. Vergissen we ons niet, dan is eens van een kansel gezegd, dat de oude Eli en de jonge Samuël ons als illustratiemateriaal kunnen dienen bij de behandeling van het probleem: richting-beweging. Eli, de verstarde oude man, heeft richting, maar geen beweging. Samuël, de opkomende jongeman, die evenwel bij zijn ouden meester geen antwoord kan vinden op zijn vragen, heeft beweging, maar nog geen richting. Aldus de redenaar van toen.

Het zal intusschen niet zoómaar ons gegeven zijn, te verstaan, wat men met de woorden „richting” en „beweging” bedoelt.

Als Haitjema in zijn boek „De Richtingen in de Nederlandsche Hervormde Kerk” tweemaal Christendom ziet, het christendom van het „stréven”, en het christendom van het „sterven” (228), dan zijt ge wel zoo ongeveer in de buurt van het rechte begrip. Stréven, dat is toch wel zoo iets als „beweging”. „Sterven”, dat is het noodlot van een „richting”, die onder andere „richtingen” zich afteekende, de noodige „beweging” mist.

In een nog al stoute beidspraak verkondigt Haitjema dan, dat er een „onoverbrugbare kloof” ligt tusschen een Christendom van het stréven en een Christendom van het sterven, en dat nu die onoverbrugbare kloof soms verrassend en onberekenbaar te voorschijn breekt dwars door een richting heen, die vroegere geslachten aan de eene zijde der kloof plachten te vinden. Hij verwijst naar het rechts-modernisme, opkomende, z.i. uit een diep-religieuze wortel (228).

In hetzelfde verband verwijst Haitjema naar de vroegere ethische richting. Hij citeert Chantepie de la Saussaye, in diens „Christelijk Leven” (95). Van dezen haalt hij de passage aan (Chr. Leven, II, 358), waarin geconstateerd wordt, dat twee stroomingen de negentiende en het begin van de twintigste eeuw gekenmerkt hebben.

De eene zet de revolutie voort, maar stuurt zonder doel, in feite zonder stuur, in democratische richting: de leuze is die van den v o o r u i t g a n g. „Zonder doel”, „zonder stuur”; m.a.w.: al eindigt dit deel van het citaat met het woord „richting”, er is toch geen werkelijke richting: geen gericht-zijn van de „beweging”. Beweging-zonder-richting: een sturen-zonder-stuur.

De andere strooming, aldus Chantepie de la Saussaye, beproeft herstelpogingen, en ook het Protestantisme met zijn „confessioneele richtingen” doet er aan mee. Maar het helpt niet: de drijfkracht voor nieuwen bouw ligt elders, in de „beweging”, die bekend staat onder den naam Romantiek.

Een beweging, zoo noemt o.i. terecht, De la Saussaye, de Romantiek. Maar ieder weet, dat zij de „richting” is kwijt geraakt. Men denke slechts aan haar theoloog-in-filosofisch-panthelstenpak, Schleiermacher, aan de talloze overgangen naar Rome, en aan den „Indismus” der latere Romantiek.

Ze moeten zich door Woord en Geest blijvend laten beheerschen.

Hun roeping moeten ze vastmaken, door aan die roeping te gehoorzamen.

En ze moeten hun verkiezing vastmaken, door zich tegen de liefde Gods niet te verzetten door een on-dankbaar en goddeloos leven.

Als ze dat doen zullen ze nimmermeer struikelen.

Ik denk niet dat Petrus bedoelt, dat ze dan nimmer in eenige zonde zullen vallen. Maar hij wil zeggen, dat ze dan niet zoó zullen struikelen en vallen, dat ze omkomen in verderf en ondergang.

Als ze roeping en verkiezing vastmaken zullen ze behouden worden en ingaan in het eeuwige Koninkrijk van onzen Zaligmaker Jezus Christus.

Als wij nu nog eens vragen: Hoe moeten wij onze roeping en verkiezing vastmaken, dan is het antwoord dunkt mij te vinden in de verzen 5-7:

We maken onze roeping en verkiezing vast door volhardend te gelooven en door deugdzaam of degelijk te leven en door den HEERE te kennen in alle wegen en door matig te zijn en door geduldig te zijn in het lijden en door godvruchtig te leven en door de broeders lief te hebben en door liefde te betoonen aan ieder, dien God op onzen weg plaatst.

Ook wij zijn geroepen door het Evangelie. Daardoor heeft God ons verkoren in den tijd. Ontzaggelijk voorrecht geeft de HEERE ons daarmee.

Dat is ons uit genade gegeven. Want we zijn niet beter dan de duizenden, die den naam van den Heere Jezus niet meer kennen.

Geven we acht op zoo groote zaligheid? Danken we God voor die onuitsprekelijke genade? Dan zullen we ook onze roeping en verkiezing vastmaken.

En zoo ingaan in Gods eeuwige Koninkrijk.

Maar als we dat niet willen, worden we voor eeuwig buitengeworpen.

H. J. J.

KERKELIJK LEVEN

saye, de Romantiek. Maar ieder weet, dat zij de „richting” is kwijt geraakt. Men denke slechts aan haar theoloog-in-filosofisch-panthelstenpak, Schleiermacher, aan de talloze overgangen naar Rome, en aan den „Indismus” der latere Romantiek.

Het komt ons voor, dat Haitjema's beidspraak van een „dwars door „richtingen” heen doorbrekende onoverbrugbare kloof” nu niet alleen stout, maar ook onvruchtbaar heeten moet.

Misschien had hij ons beter kunnen helpen met een ander citaat uit Chantepie de la Saussaye, Geestelijke Stroomingen, 9, waar deze in de teekening van de opkomst van het modernisme herinnert aan Pierson met zijn „Richting en Leven”, en aan diens verlaten van de kerk met Busken Huet en vele anderen, en dat nog wel onder het aanheffen van de leus van „hartstocht voor de werkelijkheid” als „bezielend beginsel”.

Is het U niet erg helder? Dat mag u dan verblijden; het tegendeel zou moeten verbijsteren. Want zelf geloof ik, dat het allemaal erg onhelder is.

Geen wonder ook, waar een nieuwe „richting” zich doorgaans als „nieuwe beweging” (om niet te zeggen: strooming) aandient. Het is ons even onhelder, als wanneer Korff — op heel ander terrein zich bewegende — met het woord „beweging” beweert, dat de in het geloof besloten christologie zich kenmerkt door een bepaalde wijze van beweging, zij beweegt zich, precieses (door Korff) gezegd, in twee onderscheiden richtingen. Van beneden naar boven. En van boven naar beneden (Christologie, I, 114, 115).

Het is nog al onhelder, willen we maar zeggen. En voorloopig stoppen we maar. Volgende week iets meer.

K. S.

Leege speculatie

Iets nieuws is tegenwoordig „in het gesprek” onder degenen, die bezwaard zijn over den geest der eeuw, bezwaard over hun eigen kerk, bezwaard ook wel onder de synodocratie, maar die voorts welgeren, zelf een duidelijk „neen” te doen hooren tegen de bindingen, die hun zijn opgelegd, en die ze mede aan anderen opleggen.

In sommige kringen wordt b.v. gezegd: hebt nog wat geduld, vrijgemaakt; hebt nog wat geduld, gij die bezwaard zijt onder de synodocratie, doet nog niets, verbindt geen consequenties aan de vrijmaking, of aan uw bezwaard zijn, zoekt ook geen contacten met anderen, doet niets voor eigen politieke wilsvorming, noch voor eigen schoolreformatie of voor sociale herleving. Doet niets, voorloopig, want.....

Want.....

Want over een jaar of wat, misschien wel vóór er twee Generale Synodes van de synodocratie voorbij zijn, komt er een enorme crisis in de thans synodocratisch geregeerde kerken. Daar komt — zoo zegt men in bedoelde kringen — daar komt vast en zeker moeite. De „rechtterleugel” zal al meer tegen de „lin-

kervleug-
scheuring
de lieder
maar die
heidsblok
telijke G
Hervorm
Het feest
te”. Die
warmen
voormali
andere is
linksche
dien t
zindte „C
Aldus
Somm
leiders z
zelfstand
in deze r
zal helpe
bezwaar
streving
zal — za
spreken:
Zij, die
beeren s
de hoop
of conta
Dat zu
behoeven
Het ve
Die éé
zou die c
thans ve
immers r
zestien p
nen zegg
pure rev
die bin
geworpen
in 1944 s
K. S. lie
daarmee
van de
opengetre
en vijand
te roepen
werpt de

Dr L.
Gods” ee
kerkstric
zaken is,
handhavi
zwaarden
wel moes
over de
typisch s
der liefde
Tegenoo
eens de f
Al eerd
den kerk
houding
dining v
enkele nu
deelingen
dam, was
door de
wij niet
is goed, c
onbescha
hand toer
Ik citee
1944 geh
zitting),
„De Cl
kennis
van den I
a. d. Ljss
deelt, dat
al wat
Eenigheid
der Synod
besloten;
behoude
ten aanzi
ambtsdrag
uitspraak
voor wed
bij het op
blijkt en
voortvloei
spree
ten een z
lijke orde
Deze u
1. Dat
pen zijn
houdt de
die vanw
Synode zij